

ΠΡΟΣΩΠΟ

Ένας αιώνας Μίμης Πλέσσα

Της **ΧΡΥΣΑΣ ΚΑΚΙΩΡΗ**
ch.kakiori@realnews.gr

Ενας διαχρονικός τζέντλεμαν, ένας ευφυής συνθέτης με μια μυθική καριέρα που εκτείνεται σε επτά δεκαετίες. Ο **Μίμης Πλέσσα**, φέτος, στις 12 Οκτωβρίου, γίνεται 100 χρόνων και δίνει την ιδανική αφορμή να ανοίξει μια περίοδος γιορτής. Ξεκίνησε από τη μεγαλειώδη συναυλία στο Ηρώδειο τον περασμένο Ιούνιο, συνεχίστηκε με τη μαγική βραδιά του «Sani Hill» και έπονται οι συναυλίες στο «Παλλάς» τον προσεχή Οκτώβριο, όλες υπό την καλλιτεχνική διεύθυνση της **Λουκίλας Καρρέρ-Πλέσσα**.

Λίγες ημέρες πριν από τη συναυλία στο Sani Festival, η πάντα δραστήρια σύντροφός του, η δημοσιογράφος **Λ. Καρρέρ-Πλέσσα** μίλησε στη **Realnews** για την καθοριστική για τη ζωή της, αλλά και για τον συνθέτη, συνάντησή τους, πιάνοντας από την αρχή το νήμα της γνωριμίας τους.

«Επί 3,5 δεκαετίες επιμελούμαι τις ζωντανές εμφανίσεις του Μίμη ή τις αφιερωματικές συναυλίες όπως αυτές που γίνονται φέτος. Όταν έχεις τεράστιο ποσοστό επιτυχιών, όπως ο Μίμης Πλέσσα, που έχει γράψει 3.000 τραγούδια, η δυσκολία που προκύπτει δεν είναι τι θα χωρέσει σε δύο ώρες πρόγραμμα, αλλά ποια τραγούδια δεν θα ακουστούν. Οποιο και να αφήσεις εκτός, το «Θα πω απόψε το φεγγάρι», το «Αγαλμα», το «Ανοιξε πέτρα» ή το «Τι σου 'κανα και πίνεις», ο κόσμος διαμαρτύρεται, λέει γιατί δεν άκουσα το «Όλα δικά σου μάτια μου»; Προσπαθώ λοιπόν να εναλλάσσονται όλες οι αδιαμφισβήτητα μεγάλες επιτυχίες», λέει η **Λ. Καρρέρ-Πλέσσα**, δίνοντας μια αποκαλυπτική πτυχή για το πώς δημιουργείται η σκαλέτα της συναυλίας.

Από τους πιο δημιουργικούς και διεθνώς καταξιωμένους Έλληνες μουσικοσυνθέτες, ο **Μ. Πλέσσα** ανέδειξε πολλούς μεγάλους τραγουδιστές (**Νάνα Μούσχουρη, Τζένη Βάνου, Γιάννης Πουλόπουλος, Στράτος Διονυσίου, Ρένα Κουμιάτη** κ.ά.), εμπλουτίζοντας το συλλογικό μας αυθιγίο με έντεχνα και λαϊκά τραγούδια που άφησαν εποχή. Είναι ξεκάθαρο πως η **Λουκίλα** γνωρίζει το ρεπερτόριό του καλύτερα και από τον ίδιο. Η πρώτη τους συνάντηση έγινε το 1986, σε μια από τις σπάνιες εμφανίσεις του **Μ. Πλέσσα** με τον **Γιώργο Κατσαρό**, σε μια έξοδο με τους γονείς και την αδελφή της στο «Μισέλ». Ήταν ήδη φανατική θαυμάστριά και συλλέκτης σπάνιων βινυλίων με τραγούδια του, τα οποία ο ίδιος είχε ξεχάσει ότι είχε γράψει. «Εκείνη την πρώτη φορά που πήγα να τον ακούσω, του λέω «Γιατί, κύριε Πλέσσα, δεν παίζετε το «Τόσα καλοκαίρια»; και μου απαντάει «Δεν είναι δικό μου, ποιο είναι αυτό;». Αργότερα, το έχει δηλώσει και ο ίδιος στις συνεντεύξεις του, «ήρθε ένα κορίτσι που είχε μια φρεσκάδα αλλά και μια απίστευτη ωριμότητα και μου σύστησε το ρεπερτόριό μου». Κι εκείνος εντυπωσιάστηκε με τον όγκο των τραγουδιών που είχα, τα οποία του τα έδωσα για να εμπλουτίσει το αρχείο του», λέει μιλώντας για τη σχέση τους, που ξεκίνησε από θαυμασμό, πήρε άλλη τροπή και έγινε πιο προσωπική.

«Εγώ δεν είχα καμία δεύτερη σκέψη ποτέ όταν επισκεπτόμουν τον Μίμη δύο φορές την εβδομάδα με μια αγκαλιά δίσκους ή VHS κακογραμμένα από την τηλεόραση. Ήταν σαφές πως θα ήμουν θαυμάστριά του και θα οργάνωνα το αρχείο. Δεν είχα καμία προσωπική βλέψη. Μετά από 4-5 χρόνια άρχισα να βλέπω πως σε σχέση με τις υπόλοιπες παρές της ηλικίας μου, με τις οποίες πηγαίναμε στα κλαμπάκια, στα μπαράκια, προτιμούσα το δίσκω μου, αντί να το περάσω με ένα ποτό στο χέρι ακούγοντας δυνατή μουσική, να το περάσω στον Πλέσσα και να ασχολούμαι με αυτό που αγαπώ, με τη διακοπή και το αρχείο του. Όπως και εκείνος από τις αμέτρητες φιλίες και τους ανθρώπους που είχε γύρω του προτιμούσε να είναι με μένα, που

Η **Λουκίλα Καρρέρ-Πλέσσα** μιλά για την κοινή της πορεία με τον συνθέτη **Μίμη Πλέσσα**, για τη βαθιά γνώση του έργου του, που ήταν καθοριστική για την αναγνώριση των τραγουδιών του, αναφέρεται στη γνωριμία τους, στη μνημειώδη καλλιτεχνική διαδρομή του, στην αγάπη και στην αφοσίωση του κοινού, αλλά και στη στάση ζωής του σπάνιου καλλιτέχνη και στα όσα βίωσε δίπλα στη φωτεινή σαν φάρο προσωπικότητά του

«Τι άλλο να ζητήσει ένας δημιουργός από το να είναι πρώτος στις καρδιές του κόσμου;»

ήμωνα πολύ πιο αντικειμενική. Δεν ήμουν δίπλα του γιατί ήθελα ξαφνικά να τραγουδήσω κάποιο τραγούδι ή να βρεθώ στον κινηματογράφο, να χορεύω ή για να ανοίξει κάποια πόρτα στη δισκογραφία. Ήμουν εκεί ακριβώς ως φανατική θαυμάστριά και εκείνος προτιμούσε τη δική μου αντικειμενική άποψη. Όταν, δηλαδή, ήθελε να κάνει μια συλλογή σε μια εταιρεία, σε μένα απευθυνόταν και μου έλεγε «δεν έρχεσαι να κάνουμε τη λίστα μαζί που τα ξέρεις;». Προτιμούσε να είναι μαζί μου από κάποιον που μπορεί να είχε όφελος. Οπότε λέω πάντα όταν θέλεις πολύ κάτι, όσο και να θέλεις να κυνηγήσεις την πεταλούδα με 10 απόψεις, δεν θα πιάσει ποτέ. Αλλά αν κάτσεις ήρεμος, θα έρθει μόνη της πάνω σου να καθίσει».

Τη ρωτώ αν φανταζόταν ποτέ, τέσσερις σχεδόν δεκαετίες μετά, ότι αυτή η αγάπη, που ξεκίνησε από τις μελωδίες του, θα είχε αυτή την πορεία. «Ούτε το φαντάστηκα, ούτε πίστευα ότι θα έχουμε σήμερα μια κόρη που κοντεύει τα 27, το «Πλεσσοπούλο» μας. Ξεκίνησα με άδολη αγάπη, με έναν θαυμασμό, έβλεπα έναν άνθρωπο που δεν είχε ιδέα για το ποιος πραγματικά είναι, τι έχει γράψει και πόσο έχουν αγαπηθεί αυτά που έχει γράψει. Συγκεντρώσαμε με πολλή αγάπη και θαυμασμό το ρεπερτόριό του και του το σύστησα με αγάπη, όχι για ίδιον όφελος. Σε

μια εποχή που δεν υπήρχε το διαδίκτυο για να πατήσεις ένα κουμπάκι και να σου βγάλει ποια τραγούδια έχουν ακουστεί και σε ποια ταινία. Τότε, αν δεν ήσουν συλλέκτης, δεν μπορούσες να το καταφέρεις αυτό».

«Είμαι μια βρύση που στάζει ασταμάτητα»

Η **Λουκίλα** φωτίζει την καριέρα του **Μ. Πλέσσα** προς το τέλος της δεκαετίας του '80, μετά τη συνεργασία του με τον **Φίνο** τη δεκαετία του 1960 «Έχει γράψει μουσική για τον κινηματογράφο και το θέατρο, σε είδη που εκτείνονται από την τζαζ την όπερα και την κλασική μουσική, έχει κερδίσει διεθνή βραβεία και έχει συμμετάσχει σε φεστιβάλ εντός και εκτός συνόρων, αλλά παρ' όλα